ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 5. srpna 2026 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Alice Bártové a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a Mgr. Petra Holuba **takto:**

K odvolání obhájkyně Mgr. Ing. Aleny Ptáček se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 13. 4. 2026 č. j. 2 T 144/2025 - 280 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se uprchlý obžalovaný [redacted], narozený [redacted], odsuzuje podle § 228 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **21 (dvacetjedna) měsíců;**

podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 3 (tří) let;**

podle § 80 odst. 1 trestního zákoníku se uprchlému obžalovanému dále ukládá **trest vyhoštění** v trvání **5 (pěti) roků**;

podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se **zrušují** výroky o trestech z trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově ze dne 19. 9. 2025, sp. zn. 16 T 1/2025, který byl doručen obžalovanému dne 19. 9. 2025 a který nabyl právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [redacted] uznán vinným ze spáchání skutku spočívajícího v tom, že

   dne 4. 4. 2025 v době kolem 20:20 hodin v obci [redacted], části [redacted], okres [redacted], vzal lahev od nápoje zn. Frisco naplněnou směsí automobilového benzínu a motorové nafty a ukončenou knotem

z ubrousku, který zapálil a lahev hodil z ulice přes plot na štítovou stranu dosud nedokončeného rodinného domu stojícího na pozemku parc. č. [redacted], kde v tu dobu byli uvnitř domu poškození [redacted], nar. [redacted], [redacted], nar. [redacted], a nezl. [redacted], nar. [redacted], kdy hořící lahev dopadla na obložení z fasádní desky z polystyrénu o rozměru 20 x 50 x 100 cm, na kterou se část obsahu lahve vylila a hořením dvě desky poškodila, po dopadu na polystyren se lahev odrazila, přitom část hořícího obsahu se vylil na dřevěnou terasu domu a dále na dvě další místa u domu na trávník, následně pošk. [redacted], poté co vyběhl ven z domu, kde si všiml hoření tekutiny na dřevěné terase a dalších dvou místech v trávě a též obžalovaného, který něj za brankou pokřikoval, hořící tekutinu svépomocí uhasil, a jednáním obžalovaného vznikla škoda na dvou fasádních polystyrenových deskách ve výši 100 Kč, jakož i na dvou prknech z terasy ve výši 400 Kč, přičemž obsah lahve byl svou hořlavostí způsobilý založit požár celého domu, a pokud by poškozený ohnisko požáru na dřevěné terase neuhasil, požár by se volně šířil na okolní hořlavé materiály, v důsledku čehož mohlo dojít ke zničení budovy a tím ke způsobení škody ve výši 2 223 000 Kč, kdy k většímu rozhoření požáru nedošlo jen díky včasnému zásahu poškozeného.

2. Po právní stránce posoudil soud prvního stupně jednání obžalovaného jako jednočinný souběh pokusu přečinu poškození cizí věci podle § 21 odst. 1, § 228 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Uložil mu za něj a za sbíhající se pokračující přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl obžalovaný odsouzen ve věci Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 16 T 1/2025, souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, a dále trest vyhoštění v trvání pěti let. Současně podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušil výroky o trestech z trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově ze dne 19. 9. 2025, sp. zn. 16 T 1/2025, který byl doručen obžalovanému dne 19. 9. 2025 a který nabyl právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Soud prvního stupně uložil obžalovanému povinnost uhradit poškozenému [redacted] [redacted] částku 500 Kč, se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkázal podle § 229 odst. 2 tr. řádu poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních. Od 11. 2. 2026 bylo trestní stíhání obžalovaného vedeno jako proti uprchlému, protože se k prvnímu hlavnímu líčení bez omluvy nedostavil, následně mu nebylo možné doručit předvolání k dalšímu hlavnímu líčení a nebyl vypátrán ani po vydání příkazu k zatčení a evropského zatýkacího rozkazu.

3. Proti uvedenému rozsudku podala odvolání obhájkyně obžalovaného, která má v řízení proti uprchlému stejná práva jako obžalovaný (§ 304 odst. 1 tr. řádu). Směřovala ho do výroků o vině a trestu. Uvedla v něm, že soud prvního stupně bez náležité argumentace dospěl k závěru o nutnosti uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, čímž se dostal do rozporu nejen s návrhem obžaloby ale i se zásadou individualizace trestu. Rozsudek je proto v této části nepřezkoumatelný. Dále podle obhájkyně soud prvního stupně nepřiléhavě posoudil subjektivní stránku jednání obžalovaného. Obžalovaný nejednal v úmyslu způsobit požár domu jako celku ani způsobit rozsáhlou škodu. V době činu byl ovlivněn alkoholem o koncentraci 2,37 g/kg, což zásadním způsobem ovlivnilo jeho ovládací i rozpoznávací schopnosti. Soud prvního stupně tuto skutečnost bagatelizoval a bez dalšího uzavřel, že tyto schopnosti obžalovaného byly zachovány. Takový závěr je nepřesvědčivý. Dále obhájkyně namítla, že z žádného důkazu nevyplynulo, že by obžalovaný věděl, že se v domě nacházejí nějaké osoby, naopak se domníval, že byl dům prázdný. Při úvaze o trestu soud prvního stupně nevzal v potaz, že došlo ke vzniku minimální škody, nedošlo k rozšíření požáru ani ohrožení žádných osob. Nepodmíněný trest je proto i z těchto důvodů v rozporu se zásadou přiměřenosti trestu. Soud prvního stupně se dostatečně nevypořádal ani s polehčujícími okolnostmi, opomenul zejména skutečnost, že obžalovaný jednal v silném emočním vypětí vyvolaným dlouhodobým konfliktem poškozeného s jeho otcem. Nepřiměřený je závěr soudu prvního stupně o neschopnosti obžalovaného vést řádný život. Obhájkyně proto navrhla, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek zrušil

a uložil obžalovanému trest odnětí svobody při spodní hranici zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu na přiměřenou zkušební dobu.

4. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni u veřejného zasedání uvedla, že výrok o vině vychází z provedených důkazů. Ty okresní soud zcela logicky s odkazem na konkrétní skutečnosti vyhodnotil a učinil správné skutkové i právní závěry. Subjektivní stránka jednání obžalovaného vyplývá ze samotného provedení činu i charakteru věci, která byla k útoku užita. Uložené tresty druhem ani výší nejsou nepřiměřeně přísné, okresní soud vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti. Proto navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto jako nedůvodné.

5. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaného odvolání přezkoumal v intencích ustanovení § 254 tr. řádu napadený rozsudek a postup, který jeho vydání předcházel. Jelikož bylo odvolání podáno proti všem výrokům napadeného rozsudku, byl přezkoumán celý rozsudek. Odvolací soud přitom vycházel zejména z námitek vznesených obhájkyní v podaném odvolání. K vadám, které nebyly v odvolání vytýkány, by přihlížel pouze tehdy, pokud by měly vliv na správnost přezkoumávaného výroku rozhodnutí. Krajský soud dospěl po tomto přezkumu k následujícím závěrům.

6. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady, které by vedly ke zrušení rozsudku. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která zajišťují právo obžalovaného na obhajobu a řádné zjištění skutkového stavu věci. To se týká i splnění zákonných podmínek pro vedení trestního řízení proti obžalovanému jako proti uprchlému. Odůvodnění napadeného rozsudku splňuje předpoklady na něj kladené v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu.

7. Pokud jde o výrok o vině napadeného rozsudku, vypořádal se soud prvního stupně zejména v odstavcích 3 až 9 odůvodnění napadeného rozsudku se všemi provedenými důkazy, které přesvědčivě a logicky vyhodnotil. Odvolací soud shledal hodnocení důkazů soudem prvního stupně souladným se zásadou volného hodnocení důkazů uvedenou v § 2 odst. 6 tr. řádu. K jednotlivým námitkám obhájkyně uprchlého obžalovaného je třeba uvést následující.

8. Obhájkyně namítala, že obžalovaný byl v době činu natolik opilý, že musely být ovlivněny jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti. Soudu prvního stupně vytýkala, že opilost obžalovaného bagatelizoval. K tomu je třeba říci, že hladina 2,37 g/kg alkoholu v dechu nebyla zjištěna u obžalovaného při činu, ale až čtyři hodiny poté. Obžalovaný mohl tedy konzumovat alkohol až po činu. Samotná skutečnost, že je pachatel činu pod vlivem alkoholu, sama o sobě nevzbuzuje pochybnosti o zachování ovládacích a rozpoznávacích schopností. Je třeba analyzovat celkové chování obžalovaného v době činu a podle toho lze usoudit, nakolik byly jeho výše zmíněné schopnosti ovlivněny. V daném případě obžalovaný nejprve v obchodě koupil nápoj Frisco. Poté musel sehnat benzín a naftu a nalít je do prázdné láhve. Poté musel sehnat nástroj (konkrétně peán, který byl u něj nalezen) k umístění ubrousků do láhve. Musel si zajistit zdroj ohně. S takto připravenou zbraní se na jízdním kole vydal ke konkrétnímu domu, aby zaútočil na majetek poškozeného, který jeho otci dlužil peníze. Z toho vyplývá, že obžalovaný musel před činem provést několik na sebe navazujících racionálních kroků, aby mohl uskutečnit svůj záměr. Při činu byl schopný poškozenému přes plot nadávat a poté na jízdním kole bez zjevných problémů s rovnováhou místo činu opustil. Z tohoto způsobu chování obžalovaného vyplývá, že jeho schopnosti ovládat své jednání byly zcela zjevně zachovalé.

9. Pokud jde o schopnosti rozpoznat nebezpečnost spáchaného jednání, je třeba upozornit, že daná trestná činnost nebyla nijak sofistikovaná. Uvědomit si nebezpečí plynoucí z vhození zápalného předmětu na hořlavý materiál je schopna i osoba podprůměrné inteligence. Provedené důkazy zcela přesvědčivě vyvrátily tvrzení obžalovaného o tom, že nevěděl, co je

obsahem jím vhozené láhve. Stopy výparů benzínu a nafty na jeho rukou i na tašce, samotný charakter útočného předmětu a to, že obžalovaný zapálil vyčnívající ubrousky a poté láhev naplněnou hořlavou tekutinou hodil na dům poškozeného, zcela jednoznačně svědčí o tom, že si byl vědom toho, co činí, a jaké to může mít následky. Ani o rozpoznávacích schopnostech obžalovaného nevznikly žádné racionální pochybnosti.

10. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, soud prvního stupně v bodech 10 až 13 zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že nedošlo ke spáchání zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, pro který byl obžalovaný postaven před soud, a proč bylo nutné právní kvalifikaci zmírnit. Odvolací soud se s touto argumentací ztotožňuje. O obecné ohrožení nemohlo jít proto, že obžalovaný nevydal v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví nejméně 7 lidí, ani nehrozil vznik škody velkého rozsahu, za které se podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku považuje částka 10 000 000 Kč. Takovou hodnotu totiž dům poškozeného podle znaleckého posudku z oboru ekonomika neměl. Nenabízela se ani jiná právní kvalifikace. Je třeba zdůraznit, že reálně nehrozila ani újma na zdraví osob v domě. Obžalovaný hodil zápalný předmět na stěnu domu, kde byly pouze dveře a žádná okna. Nehrozil bezprostřední průnik zápalného předmětu do domu. I kdyby se požár začal šířit po fasádě domu kolem zmíněných dveří, měli by obyvatelé domu možnost dům opustit jinými východy, například východem na terasu. K činu došlo kolem 20:20 hodin, kdy obyvatelé domu ještě nespali, o čemž svědčí i vyběhnutí poškozeného na dvůr bezprostředně po činu. Obžalovaný navíc dělal i hluk kopáním do brány a pokřikováním. Z těchto skutečností vyplývá, že šlo ze strany obžalovaného o pokus o zastrašení poškozeného a o poškození jeho majetku, nikoli o pokus jeho nebo členy jeho rodiny ohrozit na životě a zdraví.

11. Nelze souhlasit s námitkou obhájkyně, že obžalovaný nevěděl, že jsou v domě jeho obyvatelé. Z výpovědi poškozeného vyplynulo, že obžalovaný při útoku kopal do vrat a křičel, což by nepochybně nečinil, pokud by se domníval, že v domě nikdo není. Nelze pomíjet ani to, že k činu došlo ve večerních hodinách v dubnu, kdy je obvykle již tma a v domě se tedy dalo očekávat světlo. Tato okolnost je ovšem pro skutkové podstaty obou trestných činů, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, zcela nerozhodná, protože není znakem skutkové podstaty ani jedné z nich. Proto tato námitka nemohla mít vliv na rozhodnutí odvolacího soudu. Navíc tato skutečnost nic nemění ani na závěrech uvedených v předchozím odstavci, tedy že útok nesměřoval vůči životu a zdraví obyvatel domu.

12. Obhájkyně dále napadla subjektivní stránku jednání obžalovaného, zejména absenci úmyslu způsobit požár domu jako celku. K tomu je třeba říci, že úmysl obžalovaného zcela jednoznačně vyplývá ze způsobu provedení činu a předmětu použitého k útoku. Jestliže obžalovaný hodil láhev obsahující benzín a naftu na zeď domu opatřenou polystyrénem, který je hořlavý, musel očekávat, že po nárazu jím hozeného předmětu dojde k iniciaci ohně, který může způsobit požár hořlavých předmětů, který se může rozšířit na celý dům. Odvolací soud si nedovede přestavit, jakou jinou subjektivní představu by obžalovaný mohl o svém jednání mít. Pokud by chtěl poškozeného pouze vystrašit bez způsobení jakékoli škody, jak tvrdil, nenaplnil by láhev hořlavými materiály, které byly podle znaleckého posudku způsobilé požár vyvolat. Proto o nejméně nepřímém úmyslu obžalovaného porušit zákonem chráněný zájem na ochraně majetku není v daném případě sporu. Odvolací soud se tedy v tomto ohledu ztotožnil s tím, jak soud prvního stupně v odstavcích 10 a 11 odůvodnění napadeného rozsudku zjištěný skutkový stav právně posoudil.

13. Z výše uvedeného je tedy patrné, že všechny odvolací námitky týkající se výroku o vině napadeného rozsudku byly odvolacím soudem shledány nedůvodnými. Skutkové i právní závěry soud prvního stupně jsou správné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.

14. Pokud jde o námitky obhájkyně do výroku o trestu, ty odvolací soud shledal částečně důvodnými. Soud prvního stupně správně ukládal obžalovanému souhrnný trest ve vztahu k výroku o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 16 T 1/2025, neboť skutek byl spáchán dříve, než byl obžalovanému doručen zmíněný trestní příkaz. V tomto ohledu lze odkázat na odstavec 15 odůvodnění napadeného rozsudku. Skutečnost, že je obžalovanému ukládán trest za více trestných činů, obžalovanému přitěžuje (§ 42 písm. n) tr. zákoníku). Obžalovanému také přitěžuje, že čin spáchal po předchozím uvážení (§ 42 písm. a) tr. zákoníku), neboť samotnému činu předcházela příprava v podobě obstarání si nástroje útoku a přepravy na místo činu, nešlo o nenadálou a neplánovanou reakci. Obžalovanému také přitěžuje, že čin spáchal z pomsty (§ 42 písm. b) tr. zákoníku) za dluh poškozeného u otce obžalovaného. Nešlo o žádné emoční vypětí, jak tvrdí obhájkyně, ale o zcela neakceptovatelné vyřizování účtů zcela nepřiměřeným způsobem. Jiné okolnosti obžalovanému nepřitěžují.

15. Obžalovanému naopak polehčuje, že před činem vedl řádný život, neboť nebyl v České republice soudně trestán ani projednáván pro přestupky (§ 41 písm. p) tr. zákoníku). Při úvahách o trestu bylo třeba zohlednit i částečné doznání obžalovaného, který alespoň tím, že uznal vhození láhve na dům poškozeného, byť popíral znalost jejího obsahu, přispěl k jednoznačné identifikaci své osoby coby útočníka. Také bylo třeba zohlednit, že obžalovaný činem spáchal pouze nepatrnou škodu, byť na tuto skutečnost je třeba pohlížet optikou toho, že poškozený včas požár uhasil a obžalovaný k tomu nijak nepřispěl.

16. Po vyhodnocení všech zmíněných okolností dospěl odvolací soud k závěru, že soudem prvního stupně zvolený nepodmíněný trest odnětí svobody v kombinaci s trestem vyhoštění jsou nepřiměřeně přísné. Byť v rámci daného typu trestné činnosti lze nepochybně považovat jednání obžalovaného za závažnější, nelze přehlížet, že je odsuzován a trestán „pouze“ za přečiny. Ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku stanoví, že v takovém případě lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody pouze za podmínky, že by vzhledem k osobě obžalovaného uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby vedl řádný život. Úvaha soudu prvního stupně, že obžalovaný dalším výtržnickým jednáním spáchaným v Sokolově prokázal, že nedokáže žít řádně, nemůže obstát. V sokolovské věci byl čin spáchán zcela jiným způsobem a také šlo o přečin, tedy obecně méně závažné jednání, za který mu byl uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu a trest vyhoštění. Soud prvního stupně opominul, že obžalovaný byl dosud bezúhonný a nebylo na něj dosud výchovně působeno žádným trestem. Nelze tedy racionálně dospět k závěru, že veškeré alternativní tresty jsou neúčinné, když ještě nebyly nikdy aplikovány.

17. Soud prvního stupně zvolil při svých úvahách o druhu trestu zcela opačnou logiku, než jakou užít měl. Nemůže totiž uspět argument uvedený v odstavci 18 odůvodnění napadeného rozsudku spočívající v tom, že soud prvního stupně nezjistil, a tedy ani nevzal za prokázané žádné okolnosti, které by uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v případě obžalovaného vylučovaly nebo činily nevhodným. Soud prvního stupně musí uvažovat opačně, tedy vypořádat se s tím, zda lze účelu trestu dosáhnout uložením jiných alternativních trestů, neboť nepodmíněný trest odnětí svobody je až tím posledním trestem, který lze obzvlášť u přečinů aplikovat pouze tehdy, pokud nápravy obžalovaného nelze dosáhnout mírnějším způsobem. Možnostmi výchovného působení na obžalovaného alternativními tresty se ovšem soud prvního stupně vůbec nezabýval. Nezabýval se ani zásadou přiměřenosti trestu uvedenou v § 38 odst. 2 tr. zákoníku zakazující uložení citelnější trestní sankce pachateli tam, kde postačí uložení sankce méně postihující. Soud prvního stupně nevzal v potaz ani to, že vedle trestu odnětí svobody uložil obžalovanému ještě trest vyhoštění, který je pro něj také velmi citelnou sankcí, protože mu znemožňuje pobývat na území České republiky. Tímto druhým trestem je též poskytována ochrana občanům České republiky před případnými protiprávními aktivitami obžalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.

18. Odvolací soud s ohledem na výše uvedené zvažoval, zda lze účelu trestu v daném případě dosáhnout některým z mírnějších trestů. Při svých úvahách o adekvátním potrestání obžalovaného vzal v potaz, že mu s ohledem na jeho aktuálně neznámý pobyt nelze uložit peněžitý trest, trest obecně prospěšných prací ani trest domácího vězení. Tyto tresty by byly v současné chvíli nevykonatelné a nebylo by je možné vykonat ani v budoucnu s ohledem na současně ukládaný trest vyhoštění. Jako adekvátní se ovšem odvolacímu soudu jevilo uložení trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu v kombinaci s trestem vyhoštění. Tento trest bude na obžalovaného působit tak, že bude sledováno jeho chování. Přitom lze při splnění zákonných podmínek přihlížet i k tomu, jak se chová v cizině, kde bude muset s ohledem na uložený trest vyhoštění pobývat. Zároveň pro případ, že by obžalovaný úmyslně trest vyhoštění nerespektoval a dopustil se tak přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, by se vystavil i riziku nařízení výkonu trestu odnětí svobody. Proto uložení tohoto druhu trestu má svůj význam i vedle současně ukládaného trestu vyhoštění. Kombinace podmíněného trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění se proto jeví jako způsobilá výchovně působit na obžalovaného tak, aby v budoucnu vedl řádný život. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že účelu trestu lze dosáhnout ještě mírnější sankcí, než jakou obžalovanému uložil soud prvního stupně. Soudem prvního stupně uložený nepodmíněný trest odnětí svobody byl shledán nepřiměřeně přísným, proto odvolací soud výrok trestu z napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku zrušil a sám uložil výše zmíněný mírnější trest.

19. Pokud jde o výměru trestu odnětí svobody, dospěl odvolací soud k závěru, že povaze a závažnosti spáchaného jednání i osobním poměrům obžalovaného odpovídá trest v polovině zákonné trestní sazby (od šesti měsíců do tří let), tedy 21 měsíců. Tato výměra dostatečně zohledňuje vyšší typovou závažnost spáchaného jednání, ale i nedokonání přečinu poškození cizí věci, nízkou reálnou škodu a dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Zkušební doba byla také stanovina v polovině zákonného rozpětí (1-5 let), což je opět přiměřené zmíněným kritériím. Jde o dostatečně dlouhou dobu k vysledování, zda obžalovaný dokáže žít řádným způsobem života.

20. Pokud jde o trest vyhoštění, považoval odvolací soud jeho uložení za odpovídající povaze a závažnosti spáchaného jednání i osobním poměrům obžalovaného, který v České republice nemá zázemí a pobýval zde nelegálně. Je proto na místě zakázat mu pobyt na území státu, jehož pravidla a první normy závažným způsobem nerespektoval. Přiměřená se odvolacímu soudu jevila i délka tohoto trestu zvolená soudem prvního stupně, tedy 5 let. Obhájkyně v podaném odvolání proti uložení tohoto trestu nevznesla žádné konkrétní námitky, proto lze pro stručnost odkázat na odstavec 22 odůvodnění napadeného rozsudku.

21. Jelikož byl trest ukládán jako souhrnný, musel odvolací soud zrušit výroky o trestech z trestního příkazu Okresního soudu v Sokolově ze dne 19. 9. 2025, spis. zn. 16 T 1/2025, který byl doručen obžalovanému dne 19. 9. 2025 a který nabyl právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

22. Pokud jde o výrok o náhradě škody, vyslovila s nimi obhájkyně souhlas a nebrojila proti němu žádnými námitkami. Ani ostatní strany tento výrok nenapadly, proto odvolací soud neměl důvod do tohoto výroku zasahovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,

a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 5. srpna 2026

JUDr. Alice Bártová v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Holub v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.